

ACC. N:R. 2046

LUNDS UNIV.
FOLKMINNES-
ARKIV

Landskap: Västernorrland Upptecknat av: E. Rönmark

Härad: Adress:

Socken: Berättat av:

Uppteckningsår: Född år i

Uppteckningen rör

Sågen om Smeder & Bone Jev. 1-5

Skriv endast på denna sida!

En gammal gubbe som var mycket road av att få berätta historier, har berättat följande historia för mig.

Det var en smed som var särskilt berömd för sin skicklighet som hovslagare. De hästar, som ingen annan ville åtaga sig att sko, dem skodde han, fast många gånger fick han utstå stora svårigheter och löpa fara att bli ihjälslagen av dem. En gång när han höll på att sko en häst som var mycket ilsken, kom en man in till honom och sade, att han skulle kunna sko en häst, hur ilsken han än var på några minuter. Smeden bjöd honom försöka men ville först veta vem han var. Den främmande manne sade sig heta Horn Per och vara en mästare i tusende konster. Nu tänkte smeden får jag visst lära mig en bra metod också och lät Horn-Per begynna. Denna skar utav benen vid knäna, lade hoven på städet, och inom kort voro alla skor fastslagna och benen ihopsatta. Nu trodde sig smeden vara lika säker och gjorde ett försök med sin egen häst men detta misslyckades. När han skulle sätta fast benen ville de ej fastna. Han bad då Horn-Per att han

skulle lära honom den stora konsten, vilket denne lovade göra med det förbehåll ett på 20 år skulle smeden höra honom till, hel och hållen. Dessutom ville Horn-Per ha en kulle som låg strx intill gården och alla djur som kommo in på kullen skulle vara hans. Om smeden skulle taga något frå kullen, skulle han tillhöra Horn-Per med detsamma. Köpet var nu gjort, och för smeden gick det fint att sko hästarna efter den nya metoden. Efter några år var smeden ute på jagt och sköt harar, men alla hararna sprungo in på kullen innan de stupade.

Smeden blev nu missbelåten och kunde ej avhålla sig från att gå in på kullen och taga en af de dödade hararna, varpå han gick hem. Han hade ej hunnit mer än inom dörren förrän Horn-Per var där för att hämta honom. Smeden låtsade ej om någon ~~riktiga~~ motvilja, men bad, att han skulle få klippa naglarna först. Nu tyckte Horn-Per att det gick så bra att han ville också ville ha sina naglar klippa in fingrarna så långt han kunde. Han begagnade nämligen ett skruvstäd att klippa med. Horn-Per satte nu in fingrarna och lät smeden ~~XXXXXX~~ skriva till om dem. "Nu" sade smeden, "ska du allt få sitta här tills du blir ömjuk". Horn-Per måste nu lova smeden, att han skulle bli fri honom än så länge, blott han låte honom komma lös.

Någon tid efteråt var smeden ute på jagt igen, men lika försmädligt som förra gången, allt vad han sköt dog ej förrän det kom till kullen. Den gången gick han hem utan bytte, men en annan gång kunde han ej låta bli att ta en tjäder som flög in på kullen. Nu var Horn-Per redan där för att hämta honom. Det sade smeden vore ej honom emot, men bad han att han skulle få gå hem och taga far-

väl av hustrun, vilket Horn-Per tillät honom. När han kom hem ville hustrun ej skiljas med honom, utan bad att hon skulle få följa honom till kullen. Han tog hustrun på ryggen och gick till kullen. När Horn-Per såg smeden på avstånd ropade han: "Vad är det du bär bak på ryggen?" "Det är skruvstället förstår du" svarade smeden. Då blev Horn-Per rädd och bad smeden draga så långt han ville med sitt skruvställe. Hos honom skulle han då ej få vistas, ty då skulle han ställa till bara oreda och ledsamheter. Smeden blev mycket glad och återvände hem med hustrun, som likaledes var mycket nöjd och belåten. Från den dagen lät Horn-Per ej se sig mer på kullen och smeden behövde ej bli oroad av honom nå mer.

Emilie Rönnmark.